

C. F.
NORDEN-
SKIÖLD
—
SKRIFTER

Nordenskiöld, C.F.

TANKAR
OM
FALSKA
PROPHETER

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS A. J. NORDSTRÖM,
1787.

THE
STATE OF
ALASKA
PROVIDED

THAT

SECTION

OM
FALSKA PROPHETER.

Människan har fått förnuft för at granska, för at urskilja: huru nödigt blir det ej at skärpa förståndet, under en mängd af villrådigheter och läro - fatser som förekomma oss här i verlden? Uti somliga Religioner plär en ej tillåtas at tänka eller öfverlägga, huruvida den Religion hvartil han sig bekänner är rätt och sann. Genom et sådant förbud händer, at samma Religion skal längst bibehålla sig ibland de okunniga, och blifva minst underkastad tvifvelsmål; men annorlunda är det med förnuftiga af Gud föreskrefne Religioner, dem tillåter man at granska: annorlunda med förnuftiga Religions Lärare: de hindra hvarken förnuftet at pröfva dem sjelfve, eller deras Sak. At vägras utöfningen af goda gärningar är et tvång, men at skiljas från goda, från förnuftiga tankar, är et barbari; ty friheten at tänka är den dyrbaraste skänk människan fått.

Ingen gärning kan rätteligen dömas, med mindre man beskådar den på et trefaldigt fätt, hvad som varit driffjädren eller *ändamålet* til den samma, hvad *medel* blifvit nyttjade, och hvad *påföljder* gärningen förorsakadt. Låtom ofs nu, genom desä trenne Dommare fälla Domslut öfver en så kallad Prophet eller Lärare, om han är sann eller icke. Hvad är driffjädern, at man skrifver och låter trycka med både betvär och omkostnad en mängd af arbeten? Kan väl *ändamålet* därmed vara mer än treggehanda?

I. At uplysa och förbättra sin Samtid.

II. At vinna anseende uti verlden.

III. At draga någon vinst deraf.

Betraktom vår afledne Vän *SWEDENBORG* frändenna synkrets. Måne han skrifvit des fednare ålders arbeten, för at vinna penningar, då man vet, at uplagorne lågo efter hans död oförfälde, och då han bortskänkte samma arbeten, til alla des bekanta, så väl uti Sverige, som utomlands? Alt talar emot, at han skref för egen vinning, hälft när man tillägger, at han ej et enda af berörde Värk befordrade til trycket, utan at göra en kostsam Resa, antingen til Holland eller England, och på desse orter, otta i flera år i sådan affikt uppehållit sig.

Nu

Nu at komma til den andra punkten. Skref han för at vinna ära och anseende? Han var ej okunnig, at han redan uti verlden ägde en stadgad ära, i följd af des lärdom och des många af den lärda verlden väl uptagna Philosophiska Skrifter, at icke finna, det han skulle förlora sit anseende, genom utgifvandet af des, sedan år 1743, sammanskrefne Verk; hvarföre han ock säger uti dem på flera ställen: 'Jag vet at verlden anser hvad jag här skrifver för dikter och bildningskraftens påfund; men jag föräkrar, at det icke få förhåller sig. &c.

Då vi således i korthet bevisat, at de 2:ne sista puncterne ej varit driffjädtrar til sammanskrifningen af Författarens, efter ofvannämde år utgifna Verk; (hvilka om de alla voro tryckte, skulle bestiga sig til omkring 100 Volumer in quarto) Så följer, at den första varit den enda driffjädern därtill, nämligen kärleken, *at uplysa och förbättra sin samtid.*

Nu hafva vi betraktat *åndamålen*: nu skola vi taga uti hastigt ögnafikte de *medel* han nyttjat: hafva de varit onda eller icke? Har han uti sina bevis förbigått den heliga Skrift? Har han utestängdt tankan och förnuftet? Har han med våld dragat sina uplysningar på någon? Har han

Han vederlägger Socinianismen, Qväkeriet och alla de förvirrade Secter, hvilka neka vår Herre Christus, at vara den enda och fanna Threeniga Guden, som *förfonade världen med sig Sjelf*. Men - - skulle dock likväl, så mycket godt härröra från det onda, så vore vist den onda principen *föndrad emot sig Sjelf*. Skulle, säger jag, så ojämnförliga uplysningar dock vara diktade af en galen och fanatisk hjer-na, oanfedt de äro utförde med så mycken ordning och redighet i slutfatser, ja, oanfedt de äga et så legrande välde öfver förnuftet och den dygdiga känslan, hvar skola vi då finna Råmärket, emellan Sanning och galenskap? Förnuft och villor?

Mätte då af alt detta, den Sannings forskande Tänkaren, draga den ojäfagtiga Slutfats, at den odödelige Författaren icke var en *Falsk Prophet* eller förförande Sedolärare; men tvärtom, at de förundransvärda, höga och nya Sanningar, han såsom et ringa värktyg, blifvit tilstadd at kungöra, äro för hela menniskoflägtet af det yppersta värde.

STRÖDDA TANKAR

UTI

PHILOSOPHISKA ÄMNEN,

För någon tid sedan, i Sällskap med en Mathematisk Fritänkare, som med sin Förnufts- Wetenskap bestridde all möjlighet af begrep om *Gud* och *Religion*, blef jag ledd uppå den tankan, at sådana menniskor torde likväl kunna, steg för steg, och liksom Mathematice föras til fullt begrep om desä höga ämnen. Detta gaf mig anledning til följande Tankar, som således torde få kallas

AXIOMER.

Ledande til Begripelighet af *Religion*.

I. Om Gud.

1:o At en *Orsak* finnes, til alla tings Existance, och denna Orsak vil man kalla *Gud*.

2:o At denna Orsak ej är det samma, som sjelfva *Tingen*, hvilka i händelse

få vore , skulle hafva danat sig fjelfve ; utan måste den vara något annat än *Tingen*.

3:o At alla Ting som existera , framvifa *Ändamål* , hvarföre de existera ; och då *Ändamål* hörer til *Systeme* , och *Systeme* til *Förnuft* , kan orsaken til *Tingens* existance kallas *Förnuftig*.

4:o Et *större Ändamål* , kan fägas , då en större quantitet utaf *Ting* alstras och underhållas relative til et mindre antal.

5:o *Förnuftighet* hafver många grader , hvadan et större *Förnuft* tilkommer et vidsträktare *Ändamål*.

6:o *Gud*. — *Orsak*. — *Förnuft*. — äro således enahanda och uti samma Warellse förenade.

7:o *Wishet* kan man kalla högsta grad af *Förnuft*. — Således blir *Gud* , *Wishet* och *Orsak* enahanda , eller uti samma Wäsende.

II. Om Menniskans Odöd- lighet

8:o *Waraktighet* fattas med begrepet ej
an-

annorlunda , än relative , det ena *Tinget* til det andra ; men *Evighet* eller *Oändelighet* , kan sägas om *Ändamålet* och *Orsaken til Tingens Existence* , relative til *Tingen*.

9:o Den högsta begripeliga *Fullkomlighet* af hvad som existerar , äger man en *Förnuftig rättighet* at kalla det förnämsta *Ändamål*.

10:o Ju *större Ändamål* , desto *ädlare* då *syftemålet* därmed är *Oändeligheten*.

11:o En *Evighets Orsak* kan framalsträ en *Evighets Effect*.

12:o *Människans Existence* , kan med skäl sägas vara högsta begripeliga *Fullkomlighet* , högsta begripeliga *Ändamål* , af hvad som af *Evighets Orsaken* är framalstrat.

13:o Så vida med en *Människa* är fullkomligare och större *Ändamål* , än med något af de öfrige skapade *Tingen* (9. & 10) så följer , at med *flere Människor* äro fullkomligare och större *Ändamål* än med *En* (4. & 10) följakteligen , at med hela *Slägtet* är större *Fullkomlighet* och *Ändamål* , än med en mindre *Societet* , och så vidare.

Corollarium.

1.

At en Menniska, såsom förnuftig Warelse, och följakteligen ägande Systeme och Ändamål med alla des företagander, bör alltid hafva *högsta Förnuftets Ändamål* til Hufvud-ändamål för alla sina Företagander, däreft sina *Societets Medlemmar* eller *Samhället*, hvarest följer des *egen enskilda Person*.

Således blir Ändamålens Ordning följande: 1). *Guds*, som är hela *Skapelse-verkets*; 2). *Menniskans*, som är *Samhällets*, och, 3). des egen individuella *Person*, som är *Egenmyttans* och *Egenkärlekens*, eller den enskilda förmon.

2:o

Religion blir då *Ändamålens Ordning* i alla en Menniskas Företagander.

THESER,

Framstaldte til Tänkande Menniskors
upmärksamhet.

1.

At den Heliga Skrift är sjelfva det
Gudommelige Sanna.

2.

At uti den Hel. Skrift eller Ordet,
finnes en *Andelig Mening*, som hittils va-
rit okänd, och detta, så väl i sit hela,
som i hvarje des del, hvilket är grun-
den därtill at Ordet är Gudommeligen in-
gifvit, samt uti hvarje ord heligt; äfven-
som ock, at denna Ordets *Andeliga Mening*
ej uptäckes för någon, som icke är uti
Äkta Sanningar af Herren.

3.

At Ordets *Bokstafs Mening*, är Grund-
valen, Innehållet och Fästet för des *an-
deliga* och *Himmelska mening.*

4.

At det *Gudommelige Sanna* är i Or-
dets Bokstafs Mening uti sin Fullhet, uti
sin Helighet och uti sin Kraft.

5.

5.

At *Församlingens Lära* bör hämtas utur Ordets Bokstafs Mening, och genom den samma stadfästas, samt at den Äkta Sanningen uti denna Bokstafs Mening, hvilken til Läran hörer, icke synes för andra än dem, som äro uti Uplyfning af Herren.

6.

At genom Ordets Bokstafs Mening skier *Förening* med Herren, och *Asfociation* med Änglarne.

7.

At Ordet finnes uti alla Himlarna, och at följakteligen däraf härstammar *Änglarnas Wisshet*.

8.

At *Församlingen* formeras af Ordet, och at den är få beskaffad hos Menniskan, som Ordets Förstånd hos henne.

9.

At uti hvarje enda del af Ordet är Herrens och *Församlingens Ägtenskap* och därför äfven *Sannings* och *Godhets Ägtenskap*.

10.

At *Kätterier* väl kunna lätteligen hämtas utur Ordets Bokstafs Mening, men
at

at därutur stadfästa dem är högst skadeligt.

11.

At Herren under desz vistande i verlden har *upfyllt alt Ordets* innehåll, och därigenom blifvit Ordet, det är *Gudomliga Sanningen*, äfvenväl uti desz yttersta.

12.

At före detta Ordet, som nu fins uti verlden, har et *annat Ord* varit, hvilket är förlorat.

13.

At *Ljus genom Ordet* äfven tilflyter dem som äro utom Församlingen, och som således icke hafva Ordet.

14.

At om icke Ordet fants, så skulle ingen veta något om *Gud*, om *Himmel* och *Hjelve*, samt om *Lif* efter döden, och än mindre om *Herren*.

Correspondancer.

Eld motfvarar *Kärlek*; ty kärleken värmer då den är god, väcker bränad, försköring och Fober då den är ond. Elden skärrar Tingen, så gör Kärleken med egenskaperne. Elden har styrka, så har Kärleken. Elden behöfver luft, Kärleken en högre styres-anda. Elden borttager Tingens Kantighet: Kärleken gör egenskaperna mindre sträfva. &c.

Vatten

Vatten motfvarar *Sanning*: man plår fåga Sanningens Källa: Skalderne drucko af Aganippen eller Sanningens Källa. Vattnet är genomskinligt: Sanningen är ock klar. Vattnet måste hållas i form af gröfre materliga käril: Sanningen måste hållas i form af förstånds organernas käril i hjernan. Vattnet emottager värman, utan at förlora defs klarhet: Sanningen mottager kärleks värman, utan at förlora sig &c.

Jord motfvarar *Församling*, ockfå människa, emedan Församlingen består af människor. Jorden skall förgås och en ny Jord upkomma: Församlingen skall göras til intet, och en ny Församling upkomma. Jorden är tung och förgängelig: människan tung och förgängelig. Jordmyllans egenskap är at infuga Atmosphærens inflyteller: människan har fått egenskaper, at emottaga Himmelens influencer. Myllan qvarhåller fröet och frambär det i *Liuset* såsom en prydelig växt: när människan mottager Sannings fröet, återlämnar hon det åt *Gud* fruktbarande. Jorden är en ödemark utan nyttiga växter: människan invärtes öde och onyttig, utan Nyttiga Sannings kundskaper. &c.

Hjerta motfvarar *Vilja*: Et godt hjerta betyder en god vilja: hjertats ordning består uti en ordentelig puls rörelse, den håller lifvet vid magt: en god viljas ordning består uti en ordentelig och nyttig värksamhet, den håller sinnas lif vid magt. Hjertats närmaste vän är Lungan: Viljans närmsta vän är Förståndet. Hjertat kan intet uträtta, utan bistånd af Lungan, förmedelst Luft-draget: Viljan intet godt uträtta, utan Förståndet, hvilket emottager Sanningen af Gud Sjelf. Hjertat får en matt rörelse, då lungan emottager en oren luft: Viljan en dålig utöfning i gärningar, då förståndet i stället för Äkta Sannings kundskaper emottagit villor och dårskaper. &c.

EXEGETISKT
F Ö R S Ö K.

Då jag nyligen ögnade i *Arcana Coelestia*, förekom et ställe som högeli- gen fästade min upmärksamhet, och bragte mig i mycken förundran. Det var vid utläggningen af dessa orden: *Alden- stund om han ropande ropar til mig, vil jag hörande höra deras rop; 2. Mos. B. 22: 35. Ropandet nyttjades då med et Ifrigt Bönfallande*, (intensa supplicatio) och det heter därvid: 'At et ifrigt Bönfallande uttryckes i Ordet genom Rop, är emedan Bönfallande, änskönt helt tyft, af sådane som utaf hjertat bönfalla, höres i Himmelen såsom Rop; detta sker då människjorna blott tänka, och än mer då de sucka, utaf et upriktigt hjärta; detta representerades igenom ropandet uti den Representerande Församlingen, och däraf blef det gjordt til Kyrkobruk hos Judarne; likadant förhåller det sig med dem som Lära andra, de höras i Himmelen såsom ropande; icke allenast tankarne, utan i synnerhet affectionerne, som äro til godt och sant, tala i Himmelen; at desse tala, och om de äro brinnande, at de då ropa, det är mig gifvit af ärfarenhet veta, om hvilken, af Herrens Gudomeliga Barm-

C her

”hertighet, på et annat ställe. Men af-
”fectionerne til ondt och falskt höras al-
”deles intet i Himmelen, om än männi-
”skjan som af dem bönfäller, ropade högt,
”äfven därjämte starkt hopknäpte händer-
”na, och dem tillika med ögonen uplyf-
”tade åt Himmelen; desse höras i Hålf-
”vetet, och där äfven såsom rop, om de
”äro brinnande.” A C, n. 9202.

Huru underbart och märkeligt är icke detta! Häraf infer man den otroligt nära gemenskap, hvori människan står med andra världen, och hvad vigt som ligger på alla hennes företaganden, då det är så beskaffadt, at de åstadkomma värknin- gar där, och dem så märkelige, at hennes tyftaste göromål i denna världen, äro i samma ögnablick bulrande uti den andra. En blott naturlig människja skul- le icke tro detta, och en annan icke kom- ma på de tankar. För at fätta tro där- til, fordras at tro det Andeliga, och för at inse det, fordras at innevara i det An- deliga. Den som är i detta, är väl öf- vertygad, at Herren hörer våra böner och suckar; men då man får veta, at Han hörer dem såsom rop, och at äfven Än- glarne så höra dem, faller man billigt i förundran.

At et Ljud ifrån marken, höres af någon som är högre up, bättre än den- nes ljud höres ned til marken, är bekant, och

och har någon likhet därmed, at våra sagta suckningar åt Höjden, höras där såsom röp. Men Physiska ärfarenheten bevisar ej mycket i andeliga mål. Äfven då den framställer motfvarigheter med det Andeliga, gifva de åt det samma et ganfka dunkelt ljus. När Förnuftet raisonerar för det Andeliga, finner det utan svårighet, at likasom hvar ock en människjo tanke, som utgår i denna världen, genom läpparnas väg, måste blifva ljudande, och ljudets höjd förhåller sig efter höjden af affectionen som var i tankan, så kan det och hafva sig på et likstämmigt sätt, när samma tanke styrer kosan in åt andra världen, at den vid ingången där, förmedelt de människans andas organer som ditåt fästas, blifver ljudande, och ljudets styrka i måhn af affectionens. Åtskilligt dylikt kan Förnuftet sluta sig til, för at göra denna underrättelsen rimmelig, genom rimmeligheter uplyst, och af sådan uplysning confirmerad, sedan det förut vet och antagit at det så är, och i synnerhet, sedan det riktat sig med kundskaper om andra världen.

Men hämtom nu ifrån Sannings munnen Själ, de rätta Bestyrkeller. I Hans Ord omtalas på åtskilliga ställen nog tydeligen denna Saken. Herren säger Själ:

Hvad J uti mörkret sagt hafven, det skall uti ljuset höras; och hvad J vid örat talat

hafven i säsve-kamrarne, det skall prädikas
ofvanpå taket; Luc. 12: 3. Detta är alde-
les det samma, som i det föregående,
Arcana Coelestia ofs berättadt. Mörkret
är denna världen med naturens ljus, hvad
vi i det samma hafva sagt, följakteligen
tänkt, det skall i andra världen och Him-
melens ljus, som är det rätta ljuset, blif-
va hördt, eller tydeligen förnummit: Säs-
vekamrarne är Människjans inre, dit hon
dragit sig ifrån världen, och är för sig
själf; men taket är hennes Inersta, där
Andarne och Änglarne äro: at tala vid
örat eller hvifka, är vilja hålla hemligt,
och prädika, är utropa för hela världen.
Så går det med våra hemligheter och vår
vilja. De äro och blifva öpne för hela
världen: Hos Jeremiam heter det: *En
röst är hörd i Ramah (i Höjden), beklag-
ning, bitterhets gråt: Rachel (fåret) grä-
ter sina söner; vdgrar at hugsvalas öfver
sina söner, ty det är ingen; Cap. 31: 15.*
Matth. 2: 18. Rachel är det andeliga,
som invärtes förjer öfver sin ofruktsam-
het, öfver intet frambringande uti det
yttre; och denna forgen höres i Höjden
såsom en röst, sig beklagande och grä-
tande. Det läses hos Mosen: *At Isra-
els söner suckade utur tråldomen. Och Gud
hörde deras sukning. — Och Jehovah sade:
Jag hafver seende sedt mit sålks vedermöda
som är uti Egypten, och deras ropande haf-*
ver

ver jag hördt ifrån inför deras drifvare; ty hafver jag kunskap om des smärtor. — Och nu si Ifraels söners ropande hafver kommit til mig, och äfven hafver jag sedt förtrycket, hvarmed Egyptierne förtrycka dem; 2. Mos. B. 2: 23, 34. 3: 7, 9. Här säges rent ut, at Herren hörer våra suckningar; och det utur träldomen och inför våra drifvare, det är, uti vårt djupaste fördärf. Ropningen, som härvid flera gånger nämnes, sammanparas med *Suckande*, med *Vedermöda* och med *Förtryck*, hvilka trenne saker äro *Viljans*, *Affectionens* och *Lefnadens*, men *Ropet* är *Förståndets*, *Tankans* och *Talets*. At det viljeliga är inne uti det förståndiga, och ytrar sig därigenom, är bekant; följakteligen har sig suckningen på lika sätt med ropningen. Då ropet säges hafva upkommit til Gud som är uti det innersta, är nog begripeligt, at det icke gåt omvägen, genom läpparne och denna världen, utan ifrån uphofvet til ropet, den besvärade Affectionen, directe genom Andeliga värden å Gud, och således i början varit tyft i affectionen.

Vidare läses, at Jehovah sade til Kain: *Hvad hafver du gjort? Din broders blods röst ropar til mig ifrån marken*; 1. Mos. B. 4: 10. Ifrån marken, är ifrån den utvärtes människan som är vänd å det kroppsliga och jordiska, hvilken och säges bru-

bruka marken, såsom det läses om Kain; härifrån ropar det förstörda brödraskapet, den våldförde Kärligheten, eller bedrefna ondskor, och anklaga människjan: Här ropar gärningen hvilken är det samma som det viljeliga, ty den är en fullbordad vilja, eller viljan i det yttersta, och denna af lika beskaffenhet med viljan i det innersta; men det yttersta säges här ropa, emedan utvärtes människjor omtalas och tiltalas. Ännu et ställe: *Jehovah sade: Sodoms och Gomorhæ rop, emedan det är vordet stort, och deras synd, emedan den är vorden ganska svår, vill jag, kåre nedstiga, och vill se om de, enligt hennes rop som kommit til mig, hafva gjort fullt opp, och om icke, må jag vetat*; 1. Mos. B. 18: 20, 24. 19: 13. Ropet är det falskas, och synden det ondas. Ropet som kommit til Jehovah angick deras gärningar som voro synder; det var således ifrån synderna, och desä ifrån viljorna eller affectionerna til ondt, som kallas begärelser. Ropet ifrån desä höres af Herren, såsom allestädes närvarande och allvetande, men icke af Änglarna i Himmelen, hvarest intet ondt och falskt får inkomma. Dock kunna de väl höra de ondas rop, när de af Herrans tillstädjelse nedstiga, eller nedfänkas i det låga, och således äro utom Himmelen.

Af så många framdragna Bestyrkelses
i den

i den faken, at våra innerliga Böner och Sukningar höras af Herren och Hans Änglar såsom Rop, må väl första förundringen uphöra. I det stället infinna sig andra slags tankar, tröstefulla, til exempel, och hugfvalande, däröfver, at vi icke nånfin tänkt något angående Herren och Hans Sak, som icke af Honom och Hans Änglar blifvit granneligen förnummit; at man icke utgutit någon suck åt Höjden, som icke dit ankommit, med kraft stött på öronen därstädes, och följakteligen väkt upmärksamhet. Hvad vederqväckelse är icke det, at efterfinna och begrunda den så nära gemenskap vi hafve, och kunne göra oss, med de ofynlige, de til utseendet så vidt från oss skilde, vår Herres ägta tjänare. Än mer! den gena åtkomst oss är gifven, at den mildastes, at Himmelens och Jordens Herres öron. Mätte detta aldrig af oss förgätas! måtte det vara djupt hos oss inprägladt! så skola aldrig svårmodiga tankar råda på oss; vi skole i alla svåra fall undfå den styrka som den Allmäktiges närvaro förmår at gifva åt dem som Honom tjäna; Ja! vi skole vinna den frimodighet som Barnen hafva i sin Faders skygd.

C. J.

Cor-

Correspondancer, fortsättning.

Sten motfvarar i des goda bemärkelse *Sanning*. Sten brukas til grundvalar af Hus, Kyrkor, Tempel: Sanningen til grundval af hela Förfamlingens Lära, som är det andeliga Templet. Men fastän Bärg äro Sten, så betyda dock Berg Kärlek, ofta en Gudomelig kärlek, ty uplyft i Kärlekens höga krets, kan man likfom på et högt bärg skåda kringliggande ämnen på et aflägsnare Synhåll: skild ifrån dældens ohälsosamma fuktighet, andas man på Bärg eller Höjder en renare luft, vädren leka på höjden med upfriskande andedrag: likafå är det med den som är i Kärleken til Gud, han är uphöjd öfver alla låga och finliga ämnen: han har en färkrare urskillning i de ämnen som han känner, och kan analytice betrakta dem på et aflägsnare håll, likafom voro de bredvid honom. &c.

Fisk motfvarar en *naturligt sinnad menniska*, af den orsaken, at Fischen lefver utan *luft* likafom en naturlig menniskja lefver utan det *Andeliga*. Fischen älskar gärna skugga och mörker, så gör ock en finlig menniska, hon älskar bedrägeriets skugga och villfarelsens mörker. &c.

Fogel motfvarar *Tankar*, ty Tankarne flyga likafom foglar: därföre säga Skalderne Tankans vingar, Rycktets vingar; därföre fick Pegasus vingar. &c.

Djur motfvara allehanda *fallenheter* och *begär*. Hvert Djur har sin vissä caractere, men en och samma menniska kan i flere åldrar likna olika Djur: hon kan i sin barndom vara oskyldig som et lamb; i sina ynglinga år så litet hämdgirig som et får; men sedan blifva rofagtig som en Varg, listig som en Räf; Snål, afvundsam och liderlig som en Hund, Rädd och lyfnande til minsta buller som en Hare, Fråfflare och snuskig som et Svin, finlig och älskare af Jorden som en kräkande insect. &c.

Ro. Hartanskyj'
Nordenstiöld

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1265

K. SNECK'S
BOKBINDERI
HELSINGFORS

mg. X

